

**Sygnatura akt II C 128/16**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny**

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. U.

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ś.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 2800 zł (dwa tysiące osiemset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża powódkę na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 299,24 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia cztery grosze) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;
4. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 1045,13 zł (jeden tysiąc czterdzieści pięć złotych trzynaście groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 128/16

## UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 22 lutego 2016 roku A. Ś., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 12.500 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku wypadku z dnia 13 września 2015 roku, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wyroku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 13 września 2015 roku w Ł. doszło do wypadku, w którym poszkodowana została powódka - A. Ś.. W wyniku wypadku powódka doznała urazu uogólnionego, w tym głowy z utratą przytomności, wstrząśnienia mózgu, stłuczenia ściany klatki piersiowej po stronie prawej. Po wypadku odczuwa ból kręgosłupa odcinka szyjnego, ma zaburzenia lękowe. Mając na uwadze doznane obrażenia ciała, ból, cierpienie i stres związane z wypadkiem oraz gwałtowny przebieg samego wypadku, wysokość roszczeń z tytułu zadośćuczynienia powódka określa

na 13.700 złotych. Wobec faktu, że pozwany wypłacił wcześniej powódce 1.200 złotych tytułem zadośćuczynienia, powódka wnosi o zasądzenie na jej rzecz 12.500 złotych.

(pozew – k. 2-5, pełnomocnictwo – k. 7)

W odpowiedzi na pozew z 21 kwietnia 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Na wypadek uwzględnienia powództwa, wniósł o zasądzenie odsetek od dnia wydania wyroku. W uzasadnieniu wskazano, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 1.200 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która to kwota jest odpowiednia i uwzględnia doznany przez powódkę uszczerbek na zdrowiu, charakter i rodzaj obrażeń oraz związane z nimi cierpienia fizyczne i psychiczne.

(odpowiedź na pozew – k. 44-47, pełnomocnictwo – k. 48, odpis KRS k. 49-50)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.**

W dniu 13 września 2015 roku w Ł. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała, a którego sprawca posiadał w tej dacie ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanych w pozwanym towarzystwie.

(okoliczności bezsporne)

Po wypadku od dnia 13 września do dnia 15 września 2015 roku powódka była hospitalizowana w Szpitalu im. (...) w Ł., gdzie rozpoznano u niej uraz uogólniony doznany w wyniku wypadku komunikacyjnego, wstrząśnienie mózgu, stłuczenie ściany klatki piersiowej po stronie prawej. Powódce wykonano badania diagnostyczne: TK głowy i kręgosłupa szyjnego, RTG barku prawego, klatki piersiowej i miednicy, które nie wykazały zmian pourazowych. Powódce zlecono kołnierz miękki S. przez 1 miesiąc, leki przeciwbólowe, okłady z lodu na stłuczone okolice i dalsze leczenie w POZ i poradni neurologicznej. Powódka była następnie konsultowana przez lekarza neurologa, ortopedę, oraz poddawana była zabiegom fizjoterapeutycznym. Skarżyła się na bóle i zawroty głowy.

W dniu 21 grudnia 2015 roku w czasie konsultacji neurologicznej nie stwierdzono u powódki objawów oponowych i ogniskowych.

Przez wypadkiem u powódki rozpoznano chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa. Z tej przyczyny była leczona farmakologicznie i kierowana na rehabilitację na kręgosłup szyjny.

Powódka przed wypadkiem pozostawała pod opieką lekarza psychiatry. W dniu 27 października 2015 roku opisano pogorszenie samopoczucia po wypadku, ale nie zmieniono leczenia.

(kserokopie dokumentacji medycznej k. 9-10, k. 12-24v, k. 58-73v, 99, k. 126-132v)

Po wypadku powódka wymiotowała, odczuwała ból w barku, ból pleców, przez miesiąc nosiła kołnierz ortopedyczny. Do chwili obecnej powódka odczuwa dolegliwości bólowe. Po zdarzeniu powódka odczuwała lęki, budziła się w nocy. Po wypadku nie potrzebowała pomocy osób trzecich przy podstawowych czynnościach dnia codziennego.

(zeznania powódki – k. 120)

W aspekcie neurologicznym, powódka w wyniku wypadku z dnia 13 września 2015 roku nie doznała uszczerbku na zdrowiu. Powódka doznała ogólnych potłuczeń, urazów głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia klatki piersiowej

po stronie prawej. Odczuwała bóle i zawroty głowy, bóle odcinka szyjnego kręgosłupa i bóle barku prawego. Bóle odcinka szyjnego kręgosłupa oraz barku prawego występowały u powódki jeszcze przed wypadkiem.

Przed wypadkiem u powódki stwierdzono zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne na poziomie C6/C7, badanie RTG kręgosłupa wykonane 31 marca 2016 roku potwierdziło powyższe zmiany, co oznacza, że radiologiczny stan kręgosłupa szyjnego nie pogorszył się.

(opinia biegłego neurologa k. 87-90)

W wyniku wypadku z dnia 13 września 2015 roku w aspekcie ortopedycznym powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu. Doznane przez powódkę obrażenia skutkowały nasileniem wcześniejszych dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego i prawego barku. Leczenie rehabilitacyjne po wypadku nie dotyczyło nowych skutków chorobowych urazu, ale zaostrzenia dolegliwości bólowych w przebiegu wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych.

Istniejące przed wypadkiem u powódki dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego i prawego barku ulegały okresowemu nasilaniu, zmniejszały się po stosowanych zabiegach rehabilitacyjnych i leczeniu farmakologicznym. Po wypadku powódka nadal wymaga okresowego leczenia, którego wymagałaby także, gdyby nie uległa wypadkowi. Wynika to z charakteru choroby zwyrodnieniowej. Obecne dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego i prawego barku mają podłoże wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych, a nie są skutkiem samego wypadku.

Opis wykonanego u powódki badania RTG kręgosłupa szyjnego w dniu 31 marca 2016 roku (obniżenie wysokości krążka m-kręgowego na poziomie C6-C7 z osteofitozą tych trzonów i utworzeniem patologicznej kifozy na tym poziomie; lordoza szyjna zniesiona) pokrywa się z wcześniejszymi opisami zdjęcia RTG wykonanego 20 kwietnia 2015 roku oraz opisem badania CT/3D wykonanym po wypadku.

(opinia biegłego ortopedy k. 100-113)

W wyniku zdarzenia z dnia 13 września 2015 roku u powódki wystąpiło pogorszenie samopoczucia psychicznego, które miało przejściowy charakter. Nie wystąpił u powódki uszczerbek na zdrowiu w aspekcie psychiatrycznym.

(opinia biegłego psychiatry k. 122-125, opinia pisemna uzupełniająca biegłego k. 153)

W wyniku zgłoszenia szkody w piśmie z dnia 30 grudnia 2015 roku, w którym powódka żądała zapłaty na jej rzecz kwoty 13.700 złotych tytułem zadośćuczynienia za cierpienie i stres związany z wypadkiem z dnia 13 września 2015 roku, w oparciu o decyzję z 3 lutego 2016 roku pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 1200zł tytułem zadośćuczynienia.

(wezwanie przesądowe, wraz z dowodem doręczenia – k. 28-31, decyzja – k. 32)

Powyższy stan faktyczny ustalił Sąd na podstawie powołanych powyżej i zawartych w aktach sprawy dokumentów dopuszczonych w charakterze dowodu (kserokopii dokumentów stosownie do art. 308 k.p.c.), opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii oraz psychiatrii, a także na podstawie zeznań samej powódki.

W celu ustalenia zakresu obrażeń poniesionych przez powódkę w wyniku wypadku oraz rozmiaru cierpień psychicznych i fizycznych z nimi związanych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy, jako że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w tym zakresie wymagały wiedzy specjalnej. Zarówno biegły z zakresu neurologii, ortopedii jak i psychiatrii sporządzili w sprawie pisemne opinie, biegła z zakresu psychiatrii złożyła też opinię uzupełniającą. Sąd podzielił wnioski płynące z opinii powołanych w sprawie biegłych. Opinie te spełniały wszystkie kodeksowe wymogi w zakresie opiniowania. Cechowały się rzetelnością, fachową wiedzą w opiniowanym przedmiocie i brak było skutecznych przesłanek mogących podważać zasadność wniosków zawartych w opiniach. Biegli w obszernych analizach przedstawili podstawy, na których opierali się wydając opinie, jak i wskazali przesłanki prowadzące do końcowych wniosków. Godzi się zauważyć, że obie strony postępowania nie zgłosiły zarzutów do opinii biegłego

neurologa oraz biegłego ortopedy. Po złożeniu opinii uzupełniającej przez biegłą psychiatrę, strony nie kwestionowały również i wniosków płynących z opinii psychiatrycznej.

### **Sąd zważył, co następuje.**

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, w pozostałym zaś zakresie oddaleniu, jako niezasadne.

W sprawie bezspornym jest, że sprawca zdarzenia drogowego, w wyniku którego obrażenia ciała odniosła powódka, był ubezpieczony w zakresie umowy OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DZ. U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy). Każdorazowo więc powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 kc, Sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych.

W odniesieniu do zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości ograniczając się do stwierdzenia, że suma z tego tytułu powinna być odpowiednia. Podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 08 grudnia 1973 roku w sprawie III CZP 37/73, opubl. OSNCP 1974, nr 9, poz.145; wyrok SN z dnia 12 września 2002 roku w sprawie IV CKN 1266/00, niepubl; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1980 roku w sprawie IV CR 238/80, opubl. OSNCP 1981, nr 5, poz.81 oraz wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 roku w sprawie I CK 131/03, opubl. OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Przesłanką konieczną dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej jest występowanie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem, a szkodą. Zgodnie z teorią przyczynowości adekwatnej związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy gdy w zestawie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzenie istnienia związku przyczynowego jako takiego, wymagane bowiem jest stwierdzenie, że chodzi o następstwo normalne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego "przyczyną" ze zjawiskiem określonym jako "skutek". Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej ograniczenie odpowiedzialności tylko za normalne (typowe, występujące zazwyczaj) następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła, nie wprowadza pojęcia związku przyczynowego w rozumieniu prawnym, odmiennego od istniejącego w rzeczywistości. Ogranicza tylko odpowiedzialność do wskazanych w przepisie normalnych (adekwatnych) następstw. Istnienie związku przyczynowego jako zjawiska obiektywnego jest determinowane określonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy i dlatego istnienie związku przyczynowego bada się w okolicznościach faktycznych określonej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r. wydany w sprawie I CSK 475/10).

Jak ustalono w następstwie wypadku z 13 września 2015 roku powódka doznała ogólnych potłuczeń, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej. Nadto u powódki w wyniku wypadku czasowo nasiliły się bóle odcinka szyjnego kręgosłupa oraz barku prawego. Przedmiotowy wypadek nie doprowadził jednak do żadnych trwałych następstw i uszczerbku na zdrowiu powódki. W szczególności powódka już przed wypadkiem miała problemy z kręgosłupem i prawym barkiem z uwagi na zmiany zwyrodnieniowe, co potwierdza zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna oraz opinie biegłych. Obecnie odczuwane cierpienia w postaci bólu tych części ciała mają swoje źródło w występującym uprzednio schorzeniu. Przedmiotowy wypadek nie doprowadził też do trwałych następstw w sferze psychiki powódki. Był on jednak źródłem przejściowego pogorszenia jej samopoczucia.

W niniejszej sprawie przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia uwzględniono zatem powyżej wskazane okoliczności, a nadto ujemne odczucia psychiczne przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, koniecznością leczenia, oraz rehabilitacji. Dlatego też zdaniem Sądu biorąc pod uwagę powyższe argumenty, za uzasadnioną i adekwatną do poniesionej przez powódkę krzywdy należało uznać kwotę 4.000 złotych. Z uwagi na fakt, że pozwany wcześniej wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.200 złotych, Sąd w niniejszej sprawie zasądził na rzecz powódki różnicę w kwocie należnej i wypłaconej w sumie 2.800 złotych. W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W świetle art. 455 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne, w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia, staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Stąd też odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu należą się już od tej chwili, czemu nie stoi na przeszkodzie to, że wysokość świadczenia jest ostatecznie kształtowana przez sąd. Przewidziana w art. 445 § 1 i art. 448 k.c. możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności, decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się natomiast różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 stycznia 2014 roku, I ACa 459/13, opubl. LEX nr 1416095).

W niniejszej sprawie powódka zgłosiła szkodę przed wniesieniem powództwa, jednak żądała zasądzenia odsetek od daty wydania wyroku, zatem niewątpliwie, nie wdając się w szczegółowe rozważania, roszczenie to należy uznać za zasadne. Wyrok w niniejszej sprawie zapadł w dniu 6 marca 2017 roku, od tej daty, do dnia zapłaty, powódce należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę w niniejszej sprawie złożyło się 600 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych, 4.800 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika – adwokata, ustalone w oparciu o

§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r poz. 1800), w brzmieniu z dnia wniesienia pozwu, tj. 22 lutego 2016 roku, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 5.417 złotych. Z kolei pozwany poniósł koszty w wysokości 604,92zł, na co złożyła się zaliczka na poczet kosztów opinii biegłych – 600zł oraz opłata od poświadczenia notarialnego pełnomocnictwa – 4,92zł.

Skarb Państwa poniósł koszty w wysokości 1344,37zł, w tym opłata od pozwu – 625zł i w pozostałym zakresie koszt wynagrodzenia biegłych.

Łącznie koszty procesu wyniosły 7366,29zł.

Wskazać należy, że powódka wygrała sprawę w 22,40 % pozwany zaś w 77,60 %. Stosownie do art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze wynik procesu, zasadnym jest stosunkowe rozdzielenie kosztów. Powódka przegrała sprawę w 77,6 % powinna zatem ponieść odpowiadający tej wartości udział w kosztach procesu w kwocie 5716,24 złotych, z kolei pozwany przegrał sprawę w 22,40%, zatem winien ponieść koszty w kwocie 1650,05 złotych..

Stosownie zatem do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) Sąd obciążył na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi powódkę kwotą 299,24 zł, a pozwanego kwotą 1045,13 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.